

Ystäväkirje 4/2009

Eero ja Pirkko Junkkaala

P.O. Box 585

Iringa

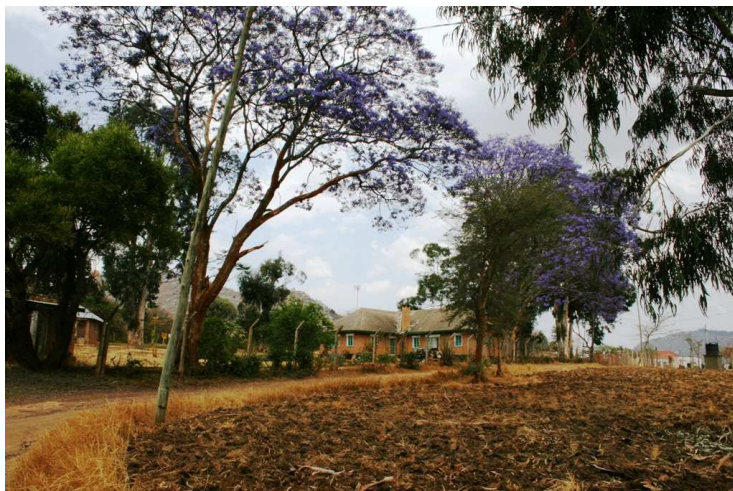
Tanzania

eero.junkkaala@felm.org

pirkko.junkkaala@felm.org

+255 75420 5926 (Eero)

+255 75420 5906 (Pirkko)

Hyvät sukulaiset, ystävät ja työmme tukijat!

Takaisin kotiin "Häämöttäkö koti tuolla...", laulettiin aina jossain vaiheessa lapsuuteni (Pirkko) pitkillä automatkoilla. Vaikka meistä oli nyt elokuussa hieman haikeaa lähteä Suomesta kesäloman loppuessa, jo heti ensimmäisessä koneessa oivalsimme, että meidän olemmekin matkalla kotiin. Ikävöinnin suunta muuttuikin juuri tänne omaan kotiin. Ajatus koti-ikävästä sai uutta syvyyttä, kun veljeni Martti kuoli syyskuun lopulla. Nyt hän on perillä, me muut vielä matkalla. Lensin viime lauantaina Suomeen veljeni hautajaisia varten. Hänen siunaustilaisuutensa on 16.10. Suolahdessa.

Kohta olemme nähneet kaikki Tansanian "vuodenajat", sillä ensimmäinen maassaolovuosi on pian täyttymässä. Ensimmäisellä kesälomallamme Suomessa saimme päivitettyä sukulais- ja ystävyysuhteita akselilla Afrikka—Suomi. Tuntui todella hyvältä tavalta monia teistä, vaikka vain lyhyestikin. Monet tärkeät ystävät ja sukulaiset jäivät myös tapaamatta; kaikkea ei voi saada lyhyen loman aikana. Ehdimme kuitenkin tehdä jopa epävirallisen vierailun uusimpaan nimikkoseurakuntaamme, Lempäälään. Säijän koululla pidetyt nuorten aikuisten (ja lasten) kesäseurat oli lämmin ja sykähdyttävä kokemus.

Kun palasimme Iringaan, torikauppiaat kyselivät, missä olimme olleet. Joku oli meitä siis jo kaivannut! Kaikki oli paikallaan, myös rotanmyrkkujen myyjät huutelemassa erikoistarjouksiaan torin nurkalla. Tansanian viileä "talviaika" alkoi kääntyä kohti lämpimämpää "kesää". Kylmät yöt ovat enää viileitä ja iltapäivisin lämpötila kipuaa usein kahdenkymmenenviiden paremmalle puolelle. Kovat yötuuletkin ovat alkaneet laantua.

Paluupäivänämme Päivän Tunnussanan teksti oli Joosefin, Marian ja Jeesus-lapsen Egyptin matkasta: "Pysy siellä, kunnes käsken sinun palata." Sovelsimme sanaa omaan tilanteeseemme otimme ja sen hyvin henkilökohtaisesti: Hyvä on, koetamme pysytellä

Afrikassa, kunnes Jumala (tai Lähetyseura) antaa paluukäskyn. Toistaiseksi tässä pysymisessä ei ole suurempia vaikeuksiaakaan.

Antoisa retkipäivä Opettaessani (Eero) keväällä aina niin innokkaasti keskustelevalle keskikurssille Israelin historian muinaisvaiheita mainitsin myös Itä-Afrikan ja Tansanian uskomattoman vanhoista löydöistä. Näytin muutaman kuvan Olduvain museosta ja Isimilan rautakautisesta asuinpaikasta, joka on 15 kilometrin päässä Iringasta. Silloin opiskelijat viittasivat ja sanoivat, että he eivät ole koskaan käyneet Isimilassa ja kysyivät, voisinko lähteä opastamaan heitä sinne. Lupauduin, sillä ehdotus tuntui minustakin inspiroivalta.

Isimilan retkestä tulikin kevätlukukauden kohokohta. Toteutimme sen luentojen päätyttyä vähän ennen tenttikauden alkamista. Seitsemän opiskelijan kurssi sijoitettiin minun autooni ja yhteen taksiin. Paikan päällä opas selosti swahilin kielellä asiantuntevasti pienen museon näyttelyä. Monet museon uudemmat esineet, kuten jauhinkivet, jollaisia olin kaivanut esiin Israelin rautakautisista asutuksista, olivat sellaisia, joita vanhimmat opiskelijani olivat itse käyttäneet. Museon jälkeen teimme vaelluksen Isimilan laaksossa, joka on huikea nähtävyys sekä muinaisesineiden että luonnon erikoisuuksien puolesta. Laaksossa on ollut muinoin järvi, jonka rannoille suuret eläinlaumat ovat tulleet juomaan. Ehkä tämän vuoksi siinä on sijainnut myös suuri kiviesineiden valmistamo. Arkeologisissa kaivauksissa, varsin vaatimattomissa tosin, on löydetty valtavasti kivityökaluja, jotka ovat peräisin yli 100 000 vuoden takaa, ajalta jota kutsutaan Aechulian-kulttuuriksi; käsikirveitä, kaapimia, keihään kärkiä, linkokiviä ja erilaisia iskoksia. Niitä oli siellä niin paljon, että olisi voinut potkia pois tieltä. Harmi, että niiden mukaan ottaminen, mikä luonnollista, oli kiellettyä.

Laakson luontokin oli erikoista. Vuosimiljoonien aikana vesi oli kuluttanut hiekkaperäistä maata kymmeniä metrejä syvemmäksi, mutta osa kovempaa hiekkakiveä oli jäänyt korkeiksi pilareiksi töröttämään. Näiden päällä oli vulkaanisesta kivistä pieni hattukerros. Ilmiö oli ainutlaatuinen, kuin jokin peikkopuisto jossa oli salaperäisiä onkaloita ja massiivisia kivitorneja.

Kierroksen jälkeen istuimme hetken pitämässä palautepalaveria. Jokainen opiskelija totesi vuorollaan, että kokemus oli ollut aivan mykistävä. Useimmat sanoivat lukeneensa koulussa Isimilasta, mutta kukaan ei ollut aiemmin nähnyt paikkaa, vaikka

se sijaitsee monien heidän kotiseudullaan. Yksi oli opettanut koulussa tästä kivikauden paikasta, mutta oli haltioissaan, kun voi seuraavalla kerralla kertoa itse käyneensä siellä. Erästä puhutteli Jumalan luonto. Jotkut mieltivät, miksi tätä ei ole enempää hyödynnetty matkailunähtävyydeksi. Kiitimme yhdessä Jumalaa saamastamme uudesta kokemuksesta.

Saimme pitää tätä tulevien pappien ryhmää vielä vieraina kodissamme retken päätteeksi. Kovin erilaisia teitä he olivat tulleet opiskelemaan Tumainille, nuorimmat suoraan koulun penkiltä ja vanhimmat - yksi isoisäkin joukossa - ovat aloittaneet opiskelunsa vasta toimittuaan jo vuosia seurakunnan evankelistoina, pappeina tai opettajina koulussa.

Ryhmä tuntui hyvin avoimelta ja vapautuneelta. He kertoilivat ruokapöydässä meille elämästään. Neljä seitsemästä on perheellisiä, mutta jokaisen perhe asuu sen verran kaukana, että he pääsevät käymään kotonaan vain lomillaan. Jotkut tunsivat suomalaisia lähetystyöntekijöitä Kidugalasta tai Pommerista. Sirkka Peltola, Vanhaset, Vänskät ja Marjatta Mäkinen olivat ainakin tuttuja. Meille oli merkittävää saada kosketusta heidän todellisuuteensa. Lauloimme ja rukoilimme vielä yhdessä. Viimeiseksi opiskelijat lauloivat meille Amanin levyltä tutun virren upeasti äänissä. Sitä emme pystyneet kuuntelemaan liikuttumatta.

Upeita kuoroja Menimme kaksi viikkoa sitten sunnuntaina Tumaini-yliopistolle apulaisemme vinkistä luullen menevämme jumalanpalvelukseen, vaan saavuimmekin valtavan isoon, vain joka toinen vuosi järjestettävään kuorotapahtumaan. Istuimme lähes mykistyneinä monta tuntia kuuntelemassa upeaa laulua ja seuraamassa esityksiä, täällä kun kuorot eivät juuri paikoillaan seiso!

Syksyn työt alkaneet Koulut alkoivat täällä meidän palaamisemme aikoihin. Niinpä ei ole minun (P) tarvinnut keksiä mitään täytetöitä. Olen parhaillaan syksyn toisella opetuskeikalla Mwanzassa Viktoria-järven rantakaupungissa. Iringan oppilaat työskentelevät tällä aikaa itsenäisesti. Olemme myös itsekin opiskelijoita, sillä swahilin kieliopinnot jatkuvat edelleen, koska olemme opiskelleet sitä pienissä jaksoissa - *polepole* - hitaasti.

Minun (E) syksyni alkoi taas rauhallisemmin, sillä yliopiston lukukauden alku siirtyi valtion opintolainatietojen viivästymisen vuoksi lokakuun toiselle viikolle. Onpahan ollut aikaa valmistella luentoja. Olen ryhtynyt kirjoittamaan kirjaksi Vanhan testamentin luentoja, sillä useimmat yliopiston kirjaston hyllyissä olevat eivät ole sopivia tähän tarkoitukseen. Osa on liian teoreettisia, osa suppeita tai vanhoja ja hyvin harvat Afrikan oloihin soveltuvia. Pidän omassa opetuksessani tärkeänä sekä Raamatun historiallista taustaa että sen luotettavuutta ja hengellistä sanomaa. Tällaisesta yhdistelmästä ei ole liikaa kirjoja tarjolla.

Afrikkalaisuuteen yritän tutusta sellaisen kirjan avulla, joka on ollut täällä yksi suurimpia löytöjäni: *Africa Bible Commentary - A One-Volume Commentary Written by 70 African Scholars*. Kyseessä on maailmanhistorian ensimmäinen, kokonaan afrikkalaisten teologiien kirjoittama Raamatun selitysteos. Se on upea laitos (1585 sivua!), jota hyödynnän opetuksessani. Vielä kirjoista puheen ollen, olen näillä maailman matkoillani kirjoittanut päiväkirjaa uusista kokemuksista, ja niistä tulee tänä syksynä Lähetysseuran kustantama kirja nimellä *Sanaa ja sattumia*. Siinä on kuvaus myös Tansanian alkuaikojen tunnelmista.

Afrikka tarvitsee evankeliumia. Suomikin tarvitsee, enkä tiedä, kumpi tarvitsee enemmän. Me olemme täällä kuitenkin evankeliumin vuoksi. Tansanian kirkko kasvaa, kun Suomessa käyrät näyttävät alaspäin. Kasvava kirkko tarvitsee paljon opetusta. Suomessa kirkon kiusauksena on ottaa mallit muualta kuin Jumalan sanasta. Afrikassa ei ole yhtään helpompaa, sillä vanhojen uskontojen traditiot, noituuden väijyminen kaikkialla ja uskon muuttuminen omatekoiseksi uskonnollisuudeksi ovat suuria kiusauksia. Lisäksi meidän länsimainen kulttuurimme kaikkine hölmöyksineen viehättää Afrikankin ihmisiä.

Rukousaiheeksi haluamme jättää teille erityisesti tänä syksynä opiskelunsa aloittavat teologian opiskelijat. Muistattehhan meitäkin, että osaisimme toimia aina rakentavasti ja kutsumuksemme arvon mukaisesti tehtävissämme!

Tällaisin terveisin Tansaniasta

Pirkko ja Eero